

Dva lica života muslimana u SAD-u

29 Jan 2012 Izmijenjeno 14:05 CET

Iako je asimilacija muslimanskih zajednica u američko društvo pohvalna, prikrivena islamofobija to potkopava

Opipljivi strah od muslimanskog radikalizma u toku u SAD-u podstaknut je ličnim interesom određenih političara [Gallo/Getty]

Piše: Robert Grenier

Duga povorka vijugala je oko otvorenog, linijama obilježenog terena, dok je amaterski bend treštao u nebo koje se smrkavalo. Nekoliko trenutaka ranije, sjedio sam usamljeno drhteći na tribinama, nakon što su me prijatelji nagovorili, pomalo protiv moje volje, da prisustvujem srednjoškolskoj fudbalskoj utakmici u hladnoj decembarskoj noći. No, tu je nešto privuklo moju pažnju, djelić američke kulture koji nikad prije nisam vidio. Svaki od maturanata iz domaćeg tima, koji je trebao igrati svoju posljednju utakmicu, kružio je terenom u pratnji svojih roditelja. Nakon što bi svaka od tih tročlanih grupa prišla sredini terena, njihova imena bi bila pročitana, a masa bi ih zauzvrat pozdravila usklucima. Kao što se moglo i očekivati u ovom predgrađu Washingtona, igrači i njihovi roditelji sačinili su jedan vrlo raznolik skup.

No, dok su paradirali, moju pažnju naročito je privukao jedan trojac. Njihova odjeća, i možda određena pokornost u njihovom držanju, ukazivali su na to da su roditelji skorašnji imigranti. Gospodin je bio slabunjav i krivonog, njegova supruga malena i punašna, umotana u tamnu maramu. Poput ostalih majki, i ona je preko svoje odjeće nosila preveliki fudbalski dres svog visokog i snažnog sina, koji se isticao pored svojih roditelja, što je, bez sumnje, rezultat hormonski pojačane američke ishrane. Kada su im pročitali imena pokušao sam pogoditi njihovo porijeklo. Perzijsko? Afganistansko-tadžikistansko? Čovjek ne može biti siguran, a zaista nije bilo ni bitno. Ono što je bilo važno je lice te žene - njena sramežljivost na pozdrave mase potpuno je nestala kada je s ponosom pogledala u svog sina. Ne vjerujem da sam u svom životu ikada ikoga vidio tako zanesenog srećom.

Čovjeku se može oprostiti malo nacionalističkog zadovoljstva koje osjeti na prizor koji naglašava američki ideal, i koji svjedoči ideji da je ovo mjesto gdje siromašni, pokorni i potlačeni mogu naći utočište, mjesto tolerancije gdje sin ili kćerka najskromnijeg imigranta mogu naći prihvaćanje i poštenu priliku za poboljšanje života, čak iako on ili ona predstavljaju religiju ili mjesto porijekla koje drugi smatraju prijetećim.

Prikrivena islamofobija

Mehanna: Mogao bi dobiti doživotnu zatvorsku kaznu

To izvrsno zadovoljstvo, međutim, imalo je svoju suprotnu stranu ranije tog dana. Tokom govora u Novoj Engleskoj, vidio sam podsjetnik u lokalnoj štampi na vrlo drugačiji prijem prema muslimanima - a naročito muslimanima - koji se možda ne čine tako bezopasnim, i koji se ne asimiliraju tako lako u političku i kulturnu maticu SAD-a.

Suđenje Tareku Mehanni, dvadesetdevetogodišnjaku američko-egipatskog porijekla, privodilo se kraju tog dana na američkom okružnom sudu u Bostonu. Mehanna je, čini se, ljutit i možda problematičan mladić. Opsjednut onim što smatra američkim zločinima na Bliskom istoku, otputovao je u Jemen, navodno tražeći obuku u "terorističkim kampovima". Nakon što nije uspio naći takve kampove, ili dobiti željenu obuku, ali možda potvrdivši svoje radikalne stavove, Tarek se vratio u Sjedinjene Države, gdje se umjesto toga zadovoljio engleskim online prijevodima videosnimaka i tekstova Al-Qaede. Takve aktivnosti su privukle neželjenu pažnju federalnih vlasti. Kada je Mehanna odbio postati njihov doušnik, bili su u mogućnosti uzorak nevažnih putovanja u inostranstvo i radikalno zastupanje pretvoriti u optužnicu po više tačaka, uključujući "zavjeru za ubistvo u stranoj zemlji" i "davanje materijalne podrške teroristima".

Sjedinjene Države se opravdano mogu ponositi time do koje su mjere još sposobne za blagonaklonu asimilaciju različitih naroda, vjeroispovijesti i kultura. No, zemlja se, također, mora probuditi zbog prikrivene islamofobije koja progresivno izlaže opasnosti njene slobode, vrijednosti, građansku kulturu, i u konačnici, njenu sigurnost.

Nekoliko dana nakon moje posjete Bostonu, porota je, pošto su joj tužitelji redovno spominjali Bin Ladenu i pokazivali slike tornjeva blizanaca u plamenu, izrekla presudu: Kriv po svim tačkama optužnice. Reakcija tužitelja je možda nenamjerno otkrila sljedeće: "Čim je vlada saznala za Mehannine namjere prema Americi, naročito američkim vojnicima, i njegovoj rastućoj radikalizaciji, ne uraditi ništa bi bilo neoprostivo." Da, stavovi Tareka Mehanne su ga na kraju mogli uvaliti u probleme prave zločinačke prirode, bez neke intervencije. Tužitelj je očigledno učinio sve kako bi pomogao dobrom mladiću da ne postane loš. Kao rezultat tih napora, Mehanna bi mogao dobiti doživotnu zatvorsku kaznu ako se presuda potvrdi u aprilu, a to će uveliko olakšati vlastima da ga zaštite od njega samog.

Postoje desničarski blogovi koji uobičajeno obezbjeđuju daleko sveobuhvatniji popis zapanjujuće velikog broja optužnica za terorizam koje se podižu protiv muslimana u SAD-u - mnogo veći od onog koji pruža obična štampa. Da, postojao je mali broj pravih terorističkih zavjera otkrivenih u SAD-u od 2001. godine i tačno je da radikalizacija u američkoj muslimanskoj zajednici izaziva pravu zabrinutost. Ali, čovjek ne mora biti paranoik ili teoretičar zavjere da se zapita kako to da velika većina takozvanih optužnica za terorizam podnesenih u SAD-u čini se da uključuje ljude koji su učestvovali u malo više od agresivnog govora i da je uvijek - u središtu navodne zavjere - federalni doušnik.

Birokratske banalnosti

Da bi se objasnile te zavjere u obzir se moraju uzeti samo dvije stvari: Prvo, opipljivi strah od muslimanskog radikalizma koji je u toku u SAD-u, podstaknut ličnim interesom određenih političara i uvećan nekritičnom štampom željnom senzacije; i drugo, da ambiciozni federalni tužitelj ima diskreciono pravo da bira između karijere građane na zatvaranju običnih pljačkaša banaka do odlaska u penziju, ili da si osigura istinski ugled uspješno iznoseći visoko profilirane slučajeve terorizma na sud. Pod tim okolnostima, ne bi bilo toliko iznenađenje da se tužilac možda nađe u iskušenju da koristi različite blago prikrivene oblike podmetanja.

U svijetu postoje mnoga zla koja u svom središtu imaju birokratske banalnosti. Takve banalnosti rizikuju da muslimansku Ameriku dovedu na pola koraka do policijske misli.

Sjedinjene Države se opravdano mogu ponositi time do koje su mjere još sposobne za blagonaklonu asimilaciju različitih naroda, vjeroispovijesti i kultura u svoju naciju. No, zemlja se, također, mora probuditi zbog prikrivene islamofobije koja progresivno izlaže opasnosti njene slobode, vrijednosti, građansku kulturu, i u konačnici, njenu sigurnost.

Stavovi izraženi u ovom članku su autorovi i nužno ne predstavljaju uredničku politiku Al Jazeera.

Izvor: Al Jazeera